

deks antama. Kõl ta heilitas Samu-
 elit, ja mitme hea ja lõbbusa sannaga
 püdis ta teha jälle heaks teha, mis ta
 olli pahhaste teinud; agga nüüd ei ait-
 nud enam ühtegi, sest Samuel näggi
 ja tundis kõi, et se ülestunnistamis-
 se ja andeks pallumisse assi waid silma
 kirjaks olli, mis ühhest sallalikkust ja
 karmwalast süddamest olli ülesrääkitud.
 Saul pallus kõi Samuelit, et ta piddi
 ni hea ollema ja temma jure jama, ag-
 ga teine ei tahtnud mitte jada, ta pid-
 di ja piddi kunninga jurest ärraminne-
 ma; kui ta siis olli minnemas, siis haf-
 kas Saul ta koe õlmast finni, nenda et
 se lõhki käärises; Samuel ütles sepär-
 rast temma wasto, et nenda kui ta tem-
 ma kobe lõhki kääristanud, et sedda mõ-
 da ka temma kunningriik piddi sama
 temma suggu kääst ärrawoetud ja ühhe
 teisele antud, kes piddi parrem ollema
 tem-

temmast; Jummalä nou piddi kõi siis
 jama siama se asja pärrast; sest Sa
 ep olle mitte inimese, et ta peaks kah-
 hetsema sedda nou, mis ta mõtnud in-
 nimessega teha, kui ta üksford näinud
 kuida teistforda se luggu parremaks ei
 sage, et Sa piddi teist nou mõtma, sest
 ta näggi siin, et sedda parrandamis-
 se asja ep olnud lota.

Nende kunninga allandlikkude pal-
 wette pärrast läks Samuel õnieti Sau-
 liga senna, kuhho temma läks; kui ta
 nüüd senna sanud, ütles temma kunnin-
 ga wasto, et ta piddi lastma sedda A-
 maleki kunningast Agagita ette tua, se-
 samma tulli siis ni rõdinsaste Samueli
 jure, õiete kui ei olleks temmal karta üh-
 tegi, et ta kõi teadis, et temmale nüüd
 piddi ots peäle tullemä, ta ütles waid:
 Tõeste, surma kibbedus on minnust ärra-
 lahkunud. Kui ta siis sai Samueli ette,
)(5 siis